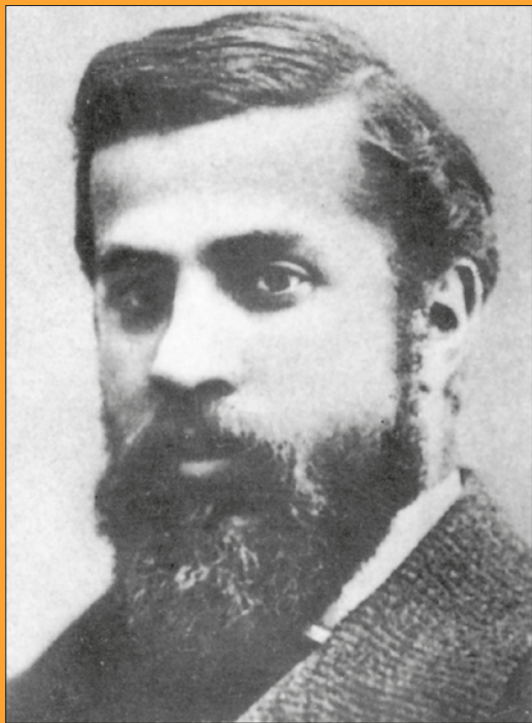

Gaudí

Arquitecte de Dieu

Gaudí

**Arquitecte de Déu
(1852 - 1926)**

© Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí
Barcelona - 4a. edició – Maig 2009

SUMARI

Pòrtic	5
Vida de Gaudí	6
Les seves virtuts cristianes.....	13
Fama de santedat	21
Procés de beatificació.....	25
Devoció privada i favors	28
Oració per a la devoció privada.....	30
Bibliografia	32

PÒRTIC

A la tardor de 1982, el Sant Pare Joan Pau II va visitar Barcelona i, des de la magna arquitectura de Gaudí, va resar la seva acostumada oració de l'Àngelus. «Aquest Temple de la Sagrada Família —digué— és una obra que no està encara enllestida, però ja té fortalesa des del seu començament; recorda i compendia una altra construcció... Una construcció feta de pedres vives: la família cristiana, on la fe i l'amor es conreen dia a dia. Que Déu beneeixi les vostres famílies.»

El Temple de la Sagrada Família és avui dia l'edifici emblemàtic de Barcelona. La seva silueta es reconeguda arreu del món i milers de visitants, provinents dels cinc continents, hi fan cap cada dia. Les seves genials formes arquitectòniques sintetitzen símbols trets de la Naturalesa i de la Fe Cristiana.

L'artífex d'aquesta obra magistral —i d'altres, tant religioses com civils, algunes de les quals són «patrimoni de la humanitat»— fou un gran artista profundament cristià, que mai no dubtà de la seva vocació d'arquitecte i va saber integrar la Fe Cristiana i la vida per a donar així tota la glòria a Déu: fou n'Antoni Gaudí i Cornet.

L'any 1915, quan el Nunci de Sa Santedat a Espanya, monsenyor Ragonesi, va visitar les obres de la Sagrada Família, després d'escoltar les explicacions de Gaudí, li digué: «Vostè és el Dant de l'arquitectura i el seu treball és el més excels poema cristià fet de pedra.»

VIDA DE GAUDÍ

Antoni fou batejat a l'església parroquial de Sant Pere de Reus — Arquebisbat de Tarragona — el 26 de juny de 1852. Havia nascut el dia abans, i era fill del matrimoni entre Francesc Gaudí (de Riudoms) i Antònia Cornet (de Reus).

L'ambient familiar va marcar la seva vocació professional vers l'arquitectura des de la seva infància. En el taller de caldereria del pare, a la ciutat de Reus, aprengué a imaginar i a treballar amb les formes i els volums. Al mas de la família a Riudoms, els seus ulls varen copsar la lluminositat mediterrània, conjuntament amb les imatges de les roques, les plantes i els animals: de la natura, que ell sempre va considerar com la seva gran mestra.

Antoni, de petit, va tenir febres reumàtiques, malaltia de la qual en va patir quasi bé tota la vida. Tot i així, la seva complexió física el feia aparentar un home sa i robust. Va morir atropellat per un tramvia a l'edat de setanta-tres anys. Podia haver viscut molt més; el seu pare va morir a l'edat de noranta-tres anys, conservant la seva energia fins a l'últim moment.

Acabada l'ensenyança primària, cursà el batxillerat al col·legi dels Pares Escolapis de Reus, on va adquirir una bona formació religiosa. Tot seguit, va anar a la capital per estudiar la carrera d'arquitecte — la gran passió de la seva vida — a l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona.

Antoni Gaudí sortint de la catedral de Barcelona, a la processó de Corpus Christi de 1924, quan tenia setanta-dos anys d'edat.

Va aconseguir el títol d'arquitecte l'any 1878, però ja feia molt de temps que treballava com a ajudant d'enginyers i arquitectes coneguts, per tal de pagar-se els estudis i les despeses que comportava viure a ciutat. El seu interès profund per les humanitats el menà a freqüentar les classes de filosofia, d'estètica i d'història a la Universitat de Barcelona. També a l'assistència a concerts i representacions teatrals, a la lectura de poesia, sobretot dels clàssics; i a visitar els principals monuments i paisatges de Catalunya. Tots aquests coneixements adquirits els va aplicar per fer arquitectura en el sentit més ampli i complex de la paraula. L'art, infós en la seva ment com a creació segons les lleis i els models apresos de la naturalesa —l'obra mestra del Creador, en la qual hi brilla l'esplendor de la Veritat i de la Bellesa— fou assumit per Gaudí com a l'única fita de la seva vida.

Antoni Gaudí no va publicar cap llibre, encara que paradoxalment se n'han publicat a centenars sobre ell i la seva obra. Tampoc fou conferenciant, malgrat que va explicar infinitats de vegades la seva estimada Sagrada Família a tots els visitants que s'interessaven pel seu projecte, ja fossin persones il·lustres o bé gent senzilla. I a més a més foren nombrosos els consells i dites curulls de saviesa humana i cristiana adreçats als seus col·laboradors i deixebles. Aquests els recolliren i publicaren després de la seva mort. Constitueixen els seus *escrits* més importants.

Antoni Gaudí no es va casar. Ell tingué cura del seu pare durant la llarga vellesa d'aquest, i d'una neboda òrfena i malalta, que formaven la seva petita família. Fou sempre molt amable i considerat amb els col·legues i els col·laboradors, així com amb els obrers de les construccions que dirigia, amb els quals va mantenir llargues i amicals relacions.

L'any 1883, quan tenia trenta-un anys, va rebre l'encàrrec de les obres del Temple de la Sagrada Família, que feia poc temps que s'havien iniciat. De bon començament es va compenetrar amb la finalitat religiosa i expiatòria del temple, impulsat pel pietós llibreter Josep Maria Bocabella i la seva Associació Espiritual de Devots de Sant Josep, «per tal que despertí la tebiesa dels cors endormiscats, enalteixi la Fe, encengui la Caritat cristiana i contribueixi a fer que el Senyor tingui pietat del país». Gaudí esmerçà tot el seu art i totes les seves energies al servei de la glòria de Déu durant els quaranta-tres anys que va ocupar-se de dirigir aquest monument. Sobretot durant els últims deu anys de la seva vida, en què ho va fer amb dedicació exclusiva.

L'amistat de Gaudí amb alguns clergues —els bisbes: Venerable Torras i Bages, de Vic, el seu mentor espiritual; Campins, de Mallorca; i Grau, d'Astorga; i els sacerdots: Sant Enric d'Ossó, fundador de la Congregació de Santa Teresa de Jesús; mossèn Gil Parés, rector de la Sagrada Família; i el pare Agustí Mas, oratorià, qui fou el seu confessor— fou molt útil per a l'assimilació dels principis

de la litúrgia i la doctrina social de l'Església, ja que tots aquests bons eclesiàstics foren uns vertaders innovadors en la manera d'entendre el culte cristià i l'ordre social.

Gaudí, ja de jove, va copsar els problemes socials de la seva època i es preocupà de les condicions de vida dels obrers.

Les seves primeres inquietuds foren plasmades arquitectònicament en la Cooperativa Obrera Mataronense, la primera fàbrica propietat dels mateixos treballadors que hi hagué a la península Ibèrica. Molt aviat va adonar-se que les greus contradiccions socials de l'època no trobarien solució en els messianismes materialistes, però sí en l'aplicació de la doctrina social cristiana. L'any 1910 es va celebrar a la Colònia Güell la Setmana Social Catòlica, a la qual hi assistiren diversos prelats, que visitaren la fàbrica del Sr. Eusebi Güell, el gran protector, mecenes, amic i client d'Antoni Gaudí. També visitaren la cripta de l'església que l'arquitecte estava construïnt en aquella colònia obrera.

Des de la mort de la neboda de Gaudí l'any 1912, aquest va viure sol en l'habitatge que tenia al Parc Güell i, a l'octubre de 1925, es traslladà al seu estudi de la Sagrada Família.

Amb la convicció que sense sacrifici es impossible tirar endavant una obra, es va lliurar a una vida molt austera, d'oració, penitència i despreniment dels bens materials. Va viure pobrament i es va fer «captaire», demanant almoines a tota mena de persones per tal de poder continuar l'edifi-

cació de la Sagrada Família. En aquests seus darrers anys, després d'oïr la santa missa, solia passar tota la jornada a peu d'obra, fins a dos quarts de sis de la tarda. Aleshores anava caminant a l'església de Sant Felip Neri, molt a prop de la catedral. Allà feia l'oració personal i conversava amb el seu director espiritual.

Taller de Gaudí. Taula del despatx, on habitualment prenia el seu frugal dinar.

L'exercici físic —les llargues caminades— li era necessari per tal d'alleugerir el reumatisme. El dilluns 7 de juny de 1926, al cap de bona estona d'haver començat el seu passeig quotidià, fou atropellat pel tramvia de la línia 30 (Arc de Triomf a plaça de Catalunya), a la Gran Via a la cruïlla del carrer de Bailèn. Les persones que el recolliren no el van reconèixer i, en veure'l vestit tan deslluïdament, el portaren a l'Hospital de la Santa Creu.

Anava a complir-se una de les voluntats que Gaudí havia manifestat algunes vegades: Morir pobre en un hospital de beneficència cristiana, acollit sols per l'amor a Déu. Li fou administrat el sagrament de la unció dels malalts i l'endemà, recuperada la consciència i envoltat dels seus amics més íntims, rebé amb gran devoció el viàtic.

Encara pogué articular alguns mots. Va morir dos dies després, el 10 de juny de 1926. Les seves últimes paraules foren: «*Amén. Déu meu! Déu meu!*»

El seu enterrament fou una multitudinària manifestació de dol en tota la ciutat de Barcelona. Des de les autoritats civils i eclesiàstiques fins a la gent senzilla, tothom el plorà. Fou enterrat en la cripta del Temple de la Sagrada Família, a la capella de la Mare de Déu del Carme. Allà descansen en pau les seves despulles, sempre acompanyades per persones que les visiten i demanen la seva intercessió davant Déu.

LES SEVES VIRTUTS CRISTIANES

Antoni Gaudí coneixia bé la naturalesa humana, amb tots els defectes que comporta. Era conscient de les seves pròpies mancances i mirava de corregir-les, especialment les conseqüències del seu caràcter fort i decidit, el que solen tenir la gent de la comarca del Baix Camp, d'on era fill, i les persones que han d'impulsar i dirigir el treball d'altres. El seu afany de perfeccionament evangèlic sempre tingué com a fita l'amor a Déu i el servei als altres. Fou un seguidor fidel de la moral catòlica i des que es va dedicar de ple a la construcció del Temple, renuncià a la vida fàcil i als afalacs humans, dels quals n'havia gaudit a bastament com arquitecte jove i de gran prestigi professional.

La seva **FE** baptismal va nodrir-se del fervor pietós de la seva família —la seva mare era molt devota de la Mare de Déu de Misericòrdia, patrona de Reus—, així com de la sòlida formació religiosa rebuda en el col·legi dels PP. Escolapis. Ell mateix manifestà, en els darrers anys de la seva vida, que en aquell col·legi va adonar-se del valor de la història divina de la salvació dels homes mitjançant el Crist, encarnat i lliurat al món per la Verge Maria. Aquesta realitat global, cristològica i mariana, va saber plasmar-la en pedra, en el monument més important de la seva arquitectura: el Temple de la Sagrada Família.

L'AMOR A DÉU feia vibrar l'ànima sensible de Gaudí quan participava a l'eucaristia i assistia a altres cerimònies

de la litúrgia, o bé practicava la pietat popular. Aquest amor es transformava en l'**AMOR AL PROÏSME**: als membres de la seva família, als amics, als companys de treball i al seu país, la seva llengua i la seva cultura. Practicava l'excursionisme, que el posà en contacte directe amb les persones, paisatges, costums i monuments de tots els racons de la seva terra catalana. Ambdós amors estaven arrelats en el sacrifici generós i en l'amor a la **CREU**. Amb aquest símbol va rematar tots els edificis que va construir, tant els religiosos com els civils.

Humanament parlant, podríem dir que la seva vida fou un fracàs, ja que alguns dels seus grans projectes no es portaren a terme i cap de les obres que va fer es pogué acabar del tot. Moltes d'elles foren incompreses i criticades pels intel·lectuals oficials de la seva època. Tanmateix, un cert nombre d'amics i artistes clarividents van admirar la seva obra, juntament amb el poble senzill i els infants embadalits.

Gaudí fou un home molt **PIETÓS**: era de missa i comunió diàries. La lectura i meditació freqüent dels sants Evangelis es reflectia en les representacions plàstiques dels misteris de la vida de Jesús, que ornamenten la façana del Naixement o que dibuixà per a les altres dues façanes: la de la Passió i la de la Glòria. Quan explicava als visitants les obres del Temple, la seva exposició era un magnífic **APOSTOLAT DE LA DOCTRINA**. Les escenes dels Evangelis, referides amb el to de les seves paraules,

impressionaven qualsevol persona, per més que estigués allunyada de la vida religiosa.

Estimà la **LITÚRGIA**. Com a arquitecte, considerava que aquesta era la funció principal de les esglésies, i calia que tot l'edifici s'ordenés cap a ella. Fou molt devot de la Verge Santíssima i de sant Josep, el seu espòs. Les obres que projectà i dirigí, fins i tot les de caràcter civil, com suara s'ha dit, acaben rematades amb una creu de quatre braços on molt sovint s'hi troba l'anagrama de la Sagrada Família: «J.M.J.» (Jesús, Maria, Josep).

La Casa Milà, més coneguda com la Pedrera, la va idear com un homenatge a la Mare de Déu del Roser, amb al·lusions marianes gravades en les columnes i inscripcions devotes i poètiques en els sostres i en la cornisa exterior de l'últim pis. Una gran imatge de la Mare de Déu flanquejada pels arcàngels sant Miquel i sant Gabriel, un a cada costat, havia de coronar l'edifici. Quan el propietari es va oposar a la pretensió de Gaudí, ell va abandonar el projecte i digué públicament que, si s'hagués assabentat de bon principi del rebuig de la seva idea, no hauria pas acceptat el contracte.

Les virtuts teològals i morals que va conrear es fonamentaven en una sincera **HUMILITAT**, viscuda amb naturalitat i convicció. El seu extraordinari talent artístic, que es materialitzava en una capacitat absolutament fora de sèrie de veure i concebre formes originals a l'espai, sempre el va considerar com un do rebut de Déu. Mai no en va fer cap ostentació personal.

**Etsuro Sotoo,
escultor
japonès que
treballa a
la Sagrada
Família,
explica als
emperadors del
Japó la façana
del Naixement.
Al seu darrera
s'hi veu Jordi
Bonet,
arquitecte del
temple. A
l'esquerra
d'Etsuro, el
professor Joan
Bassegoda,
titular de la
càtedra Gaudí
i prestigiós
expert en
l'arquitectura
gaudiana.**

El Sr. Lluch, ebenista i decorador, fill d'un acreditat artista en la talla de la fusta, ens conta en la seva carta testimonial que el seu pare, quan era alumne de l'Escola de Belles Arts, va visitar amb els seus companys l'obra de la Sagrada Família. Fou Gaudí mateix qui els va atendre amb tota classe d'explicacions i detalls. «El meu pare —explica— s'apropà per fer-li una fotografia, però Gaudí el va parar mentre deia: *No busqueu la gloriificació de l'home, la glòria és sols per a Déu.*»

A un amic de Gaudí, persona molt exigent en qüestions de moralitat, se li va ocórrer la idea de catalogar tots els homes representatius, ja fos de la política, de l'art, de la ciència, etc., que poguessin ésser presentats com a model sense tara, sobretot per a la joventut. La llista de persones fou llarguíssima, però quan s'assabentava que algun d'aquells personatges havia tingut una actuació blasmable, li passava ratlla: un de menys. Així en va esborrar tants que finalment en quedaren només dos, d'aquella llista tan llarga. Un dia l'home va trobar Gaudí i li apuntà que estava decebut.

—Miri, de tants noms de persones distingides que havia espigolat, solament en queden dues íntegres.

—*I quines són?* —Gaudí preguntà.

—Vostè i el mestre Millet.

—*Doncs miri, ja ens pot esborrar ¿És que no sap que en el Glòria de la santa missa diem: Tu solos sanctus? De Sant tan sols n'hi ha Un.*

La mestre Rosa Parés, neboda del rector de la Sagrada Família, conta que una vegada el seu pare va anar al Temple per fer saber al seu germà mossèn Gil Parés que la seva cunyada esperava un altre fill —n’infantà tretze. Li digué:

—Ai Gil, la Paquita ja torna a estar embarassada, pobreta! I Gaudí, que s’hi trobava present, el va corregir:

—*Per què pobreta? Quan Nostre Senyor dóna fills, Ell sap el que fa.*

Sí, Gaudí era una persona que vivia l’**ESPERANÇA** cristiana i confiava en la Providència Divina.

Un defecte que es podria objectar a la virtuosa vida de Gaudí són els seus cops de geni, que es manifestaven en les respostes categòriques, concloents, que adreçava algunes vegades a les persones saberudes o presumptuoses. Ell sabia prou bé que tenia aquest defecte i maldava per corregir-se’n. Tanmateix, era **ALEGRE** i fruïa amb els acudits que li explicaven. Era amic de tothom i especialment estimat pels infants. Conta Rosa Parés: «Les criatures que vivíem allà jugàvem... Don Anton, quan ens veia, s’apropava a nosaltres i ens deia alguna cosa. Quan un veia el seu aspecte de bon home, amb les mans damunt l’abric —el sobretot que portava quasi tot l’any— t’inspirava confiança i corries a rebre’l. La tia Maria ens renyava: «No destorbeu el Sr. Anton!», però ell deia:

—*No saps que Nostre Senyor volia que els infants vinguessin aquí?»*

Tingué amor especialment a la **POBRESA**. Afirmava que *«la pobresa porta a l'elegància i a la bellesa; la riquesa porta a l'opulència i a la complicació, que no poden ser belles.»*

D'una manera podríem dir heroica va ser fidel a la **LABORIOSITAT**. Comentava sobre el treball ben fet: *«En general la gent, quan fa una cosa, quan aquesta cosa és a prop de bé, renuncia a aprofundir-la i es conforma amb el resultat obtingut. Això és una equivocació: quan una cosa és en el camí de la perfecció, cal esprémer-la fins que arribi a estar bé del tot (naturalment, referit al límit del que nosaltres sabem o veiem).»* Mai no va dubtar a modificar els treballs en una obra si comprenia que, canviant quelcom, resultaria millor.

Fou molt **AUSTER**, tant en l'habitatge com en el menjar, ja que estava convençut que quan una família té una vida pròspera, és perquè un dels seus membres se sacrifica. Per això extremava les penitències i els dejunis, especialment a la quaresma. La que va viure l'any 1894 va estar a punt de causar-li la mort per inanició.

FAMA DE SANTEDAT

Quan Gaudí va morir, ja existia un ampli sentiment en la ciutat de Barcelona quant a la seva santedat i a l'heroïcitat de les seves virtuts cristianes.

El mateix any del trànsit, una important casa editorial va publicar el llibre *Antoni Gaudí. La seva vida. Les seves obres. La seva mort*. Era un recull de textos de disset escriptors que elogiaven l'artista traspassat. Mossèn Manuel Trens, que fou director del Museu Diocesà, titulà el seu article: «L'Arquitecte de Déu», fent rel·luir el perfil d'un professional abocat a la realització d'una obra inspirada per Déu, en el Temple de la Sagrada Família. L'arquitecte J. F. Ràfols acabava el seu article afirmant que Gaudí, per qui no tingués Fe, seria sempre un incomprès.

Una de les religioses, aleshores encara novícia, que feia feines domèstiques en la casa del Parc Güell, va dir: «Era un sant. Cada dia n'estic més segura, i ara —era l'any 1962— estic convençuda que es mereix estar en un altar.»

Mossèn Francesc Baldelló, sacerdot diocesà, fundador de l'associació Amics dels Goigs, a més de musicòleg eminent, havia tractat molt de prop Gaudí des de l'any 1915. Va publicar un article en la revista *Temple*, l'abril de 1971, en el qual reproduïa les últimes paraules del discurs que va pronunciar en l'acte d'homenatge a l'arquitecte Gaudí, organitzat pel Foment de les Arts Decoratives (FAD): «Desitjo vivament que la meva possible intervenció en un nou acte

honorant Gaudí sigui amb motiu d'incoar el procés de la seva beatificació.» Les seves paraules foren compartides per la totalitat dels assistents a aquella conferència.

Per què, doncs, no s'havia començat, temps ha, a promoure formalment la causa de beatificació d'aquell arquitecte que va morir en olor de santedat? El motiu sembla ser el mateix pel qual hi ha tan poques beatificacions de laics, tot el contrari del que sol succeir amb persones del clergat secular, o bé religiosos i religioses. Els cristians laics no tenen el recolzament d'una institució que pugui dedicar temps i mitjans a les múltiples gestions que comporten tots els processos de beatificació.

Per això, quan un grup de cristians formà l'**ASSOCIACIÓ PRO BEATIFICACIÓ D'ANTONI GAUDÍ**, la reacció pública fou entusiasta, amb un ampli ressò en tots els mitjans de comunicació catalans i d'arreu del món.

El primer donatiu que s'ha rebut és el de monsenyor Joan Martí, bisbe d'Urgell, adjuntant-hi una carta en la qual fa constar el seu desig de cooperar en la iniciativa.

Monsenyor Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona, va dir a *La Vanguardia* (20 d'octubre de 1992). «D'antuvi em sembla una proposta legítima i raonable. Jo la veig amb veritable simpatia. N'Antoni Gaudí va ser un gran cristià seglar, en qui l'art i la fe són inseparables.»

El gener de 1993, el Butlletí Oficial del Bisbat d'Astorga publicà un article recolzant la petició d'inici del procés de beatificació de Gaudí.

Gaudí rep la comunió en una missa d'expiació de la blasfèmia, sota un envelat provisional al lloc on ara s'aixequen les naus de la Sagrada Família.

El cardenal Narcís Jubany, anterior arquebisbe de Barcelona, va escriure en el pròleg del llibre de l'arquitecte Jordi Bonet, *Temple de la Sagrada Família*: «Un dia va concebre aquest Temple un geni de l'arquitectura, de nom Antoni Gaudí, «el gran constructor d'aquest segle», segons paraules de Le Corbusier. Era un home entregat del tot a la seva tasca i la seva ànima era profundament cristiana. Per això la major part de les seves obres foren signes catòlics i temples. Aquest, el Temple de la Sagrada Família, és sense cap mena de dubte l'èxtasi d'un místic.»

A més a més, l'exemplaritat de la vida de Gaudí i la seva fama de santedat han tingut i continuen tenint una influència saludable en moltes persones. Després de visitar i d'estudiar les seves obres el 1926, el famós arquitecte japonès Kenji Imai es va convertir al catolicisme. El 1991, l'escultor també japonès Etsuro Sotoo, que treballa a la Sagrada Família, es convertí del sintoisme i fou batejat per monsenyor Joan Carrera. El 1996, l'empresari nord-americà Charles Teetor, educat des de petit en la religió «christian science» i entusiasta de l'obra de Gaudí, rebé a Nova York el baptisme en l'Església Catòlica. El 19 de març de 1998, Jun Young-Joo, directiu de la cambra de comerç de Pusan (Korea) i budista devot, degut a l'impacte que li va causar la preparació d'una exposició sobre Gaudí a la seva ciutat, es convencé de l'existència de Déu i es convertí al catolicisme.

PROCÉS DE BEATIFICACIÓ

El 10 de juny de 1992, seixanta sis aniversari del traspàs de l'arquitecte, un grup de cristians constituí l'Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí. De seguida, edità estampes per a la devoció privada en català, castellà, anglès, japonès; i successivament en portuguès, italià, alemany, francès, polonès, coreà, holandès, rus, èuscar, xinès i eslovè, i cada cop més llengües, difoses amb autorització de l'Arquebisbat de Barcelona.

El 13 de maig de 1994, un cop recollida una ampla informació sobre l'arquitecte, l'Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí sol·licità oficialment a l'Arquebisbat de Barcelona —diòcesi on va morir— l'obertura del procés de beatificació. L'associació es constituí en part actora de l'esmentat procés, és a dir qui el promou jurídicament i carrega amb totes les despeses i gestions que comporta la causa.

El 19 de març de 1998, l'associació restaurà el sepulcre de Gaudí, a la cripta de la Sagrada Família, i hi col·locà una guardiola per a donatius, obra de l'escultor japonès Etsuro Sotoo. La guardiola reproduïx en miniatura la planta de les escoles de la Sagrada Família fetes per Gaudí. La forma la intersecció de tres cors: Jesús, Maria i Josep.

El 18 d'abril de 1998, el Cardenal Arquebisbe de Barcelona nomenà mossèn Lluís Bonet i Armengol, rector de la parròquia de la Sagrada Família, com a vicepostulador de la causa de beatificació d'Antoni Gaudí.

Mn. Lluís Bonet, en la seva funció de vicepostulador, va començar a impulsar les gestions per a obrir el procés segons la legislació canònica vigent.

Per tractar-se d'una personalitat de fama mundial, les normes de la Santa Seu fan convenient l'acord d'un ampli nombre de bisbes. El 5 de maig de 1998, la Conferència Episcopal Tarraconense —que agrupa les arxidiòcesis i diòcesis amb seu a Catalunya —aprovà per unanimitat l'inici del procés de beatificació.

El 17 de setembre de 1998, es varen nomenar els membres de les comissions històrica i teològica, la missió de les quals és analitzar la vida de Gaudí des d'aquests punts de vista.

El 23 d'octubre de 1998, es nomenà un tribunal «ad casum» per recollir els testimonis de les persones encara vives que conegueren personalment n'Antoni Gaudí, en atenció a la seva edat avançada.

Un cop fet el dictamen de la comissió teològica, l'Arquebisbat de Barcelona lliurà a la Santa Seu el 22 de desembre de 1999 la documentació complerta per sol·licitar el permís per obrir oficialment el procés. Amb una rapidesa inusitada, la Santa Seu concedí el preceptiu *nihil obstat* («res no s'hi oposa») el 22 de febrer de 2000.

Acomplerts tots els tràmits i amb la conformitat de la Santa Seu, el procés de beatificació d'Antoni Gaudí s'inicià el 12 d'abril de 2000. La solemne sessió va ser al palau episcopal de Barcelona, presidida pel Cardenal Arquebisbe,

Ricard Maria Carles. A més d'ell, hi prestaren el seu jurament el vicepostulador, Mn. Lluís Bonet, i els membres del tribunal: el jutge delegat, P. Josep Maria Blanquet, de la congregació dels Fills de la Sagrada Família (SF); el notari, P. Jesús Díaz Alonso (SF); el notari substitut, Gmà. William Osvaldo Aparicio (SF); i el promotor de justícia, Dr. Jaume Riera.

El tribunal escoltà tots els testimonis presentats pel vicepostulador i tots aquells altres que, d'ofici, cregué convenient, la qual tasca va durar tres anys. El procés va ser clausurat el 13 de maig de 2003, en una sessió solemne al palau episcopal de Barcelona, presidida pel Cardenal Arquebisbe, Ricard Maria Carles.

Les 1.024 pàgines de les actes del procés i la documentació annexa varen ser embalades en dues capses lacrades, que foren lliurades a la Santa Seu a les 9 del matí del 28 de maig de 2003. L'Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí hi fou rebuda personalment pel Cardenal Josep Saraiva Martins, prefecte de la Congregació per a les Causes de les Sants, l'organisme de la cúria vaticana encarregat d'aquests afers. El Cardenal Saraiva manifestà un especial interès, ja que des del beat Fra Angèlic, l'Església no ha beatificat cap artista cristià.

Així, amb una celeritat inusitada, la Congregació per a les Causes dels Sants obrí formalment la Causa de Beatificació del Servent de Déu Antoni Gaudí el 9 de juliol de 2003, en una sessió solemne que, per primer cop

a la història de la Congregació, es feu davant els mitjans de comunicació. Televisions, ràdios i premsa d'arreu del món van omplir la sala i les dues rodes de premsa que s'hi donaren, palesant l'extraordinari ressò mediàtic i l'interès universal de la beatificació de Gaudí. Tot seguit, es va signar el decret d'obertura de les capses lacrades del procés diocesà de Barcelona.

D'aleshores ençà, s'està elaborant la "positio", la relació de la vida i virtuts d'Antoni Gaudí, sobre la qual deliberaran un grup de teòlegs de la mateixa Congregació i els cardenals designats per a l'estudi de la causa. Si el vot és favorable, la Congregació emetrà el decret d'heroïcitat de virtuts. Caldrà, a més, acreditar un miracle perquè, si és el cas, el Sant Pare beatifiqui l'Arquitecte de Déu.

DEVOCIÓ PRIVADA I FAVORS

Mentre es realitzen els treballs per a la seva possible beatificació, Gaudí concedeix molts favors a devotes i devots que s'acullen a la seva intercessió davant Déu.

Una senyora ens contava que a una filla seva, que ja havia aprovat els estudis d'arquitectura, li quedava el projecte final de carrera. Com més la noia es retardava, més costerut se li feia. Un dia, no sap ben bé com, va trobar l'estampa amb l'oració per a la devoció privada a l'Arquitecte de Déu i sense pensar-s'ho més va decidir demanar la seva intercessió per tal que pogués resoldre el problema.

La filla no va trigar a superar el projecte final de carrera. Agraïda, la senyora ha escrit fent saber el favor obtingut a l'Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí.

Dues amigues, Aurora i Maria Teresa, ens escriuen: «Maria Teresa experimentà la necessitat d'anar a visitar la tomba de Gaudí (a la capella de la Mare de Déu del Carme en la cripta de la Sagrada Família). Captivada, no sabia per què, i gaudint d'una pau interior jamai percebuda fins aleshores, entrà a la cripta. Vàrem comentar mútuament la sensació interior i totes dues vàrem arribar a la conclusió que Gaudí ens havia aconseguit un favor: a la Maria Teresa, expulsar una pedra del ronyó sense patir cap molèstia i, a mi, trobar qui em va oferir una feina. Agraïdes, adjuntem un donatiu per ajudar a la beatificació d'Antoni Gaudí.»

L'esposa d'un arquitecte valencià demanà a Gaudí que el seu marit guanyés un premi molt important d'arquitectura, prometent un fort donatiu per a la causa de beatificació. Així va ser i la senyora lliurà el donatiu a l'Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí.

Una estudiant d'arquitectura de Innsbruck, al Tirol austríac, havia perdut els plànols del projecte que volia presentar per a ser reconeguda com a millor alumna de la seva promoció. Demanà la intercessió de Gaudí i, de la manera que menys esperava, va trobar a temps els plànols, traspaperats a la secretaria de l'escola.

Escriu un arquitecte de Madrid que va fer la carrera universitària a Barcelona i va aprofitar un viatge a la ciutat per

pregar davant el sepulcre d'Antoni Gaudí—. «En tornar a Madrid, vaig demanar amb l'oració per a la devoció privada per un cunyat a qui havien operat i que van haver de tornar a intervenir a causa d'hemorràgies intestinals. En aquest moment, es troba a punt de que el portin a casa i guarit...»

Un altre senyor, de Barcelona, testimonia: «Amb 49 anys i en l'atur o amb un treball precari, al dia següent de l'obertura del procés de beatificació em trobava davant el Temple de la Sagrada Família. Mentre admirava l'obra, vaig recordar la notícia i en aquell instant vaig prometre que si trobava feina ho faria saber a l'Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí. Després de diverses sol·licituds, em fou concedida la feina demanada...»

I una senyora de Salta (Argentina), diu en la seva carta: «Voldria agrair públicament la intercessió de n'Antoni Gaudí en la meua vida, a qui vaig demanar ajut per a l'habitatge. En menys de dos anys, he aconseguit apartament. També el meu fill Pedro va poder conèixer el seu pare després de 13 anys. Intercedeix davant Déu pels estudis del meu fill i la meua operació de fibroma...»

Des d'aquí, us voldríem animar de tot cor a demanar la intercessió de Gaudí per resoldre allò que us sembli difícil d'aconseguir. Podeu fer una novena, resant durant nou dies seguits l'oració de l'estampa, el text de la qual inserim a continuació:

ORACIÓ PER A LA DEVOCIÓ PRIVADA

Déu i Pare nostre, que infonguéreu en el vostre servent Antoni Gaudí, arquitecte, un gran amor a la vostra Creació i un afany ardent d'imitar els misteris de la infància i la passió del vostre Fill; feu que, per la gràcia de l'Esperit Sant, jo sàpiga també lliurar-me a un treball ben fet, i digneu-vos gloriïcar el vostre servent Antoni, concedint-me, per la seva intercessió, el favor que us demano (*demani's*). Per Crist Senyor nostre. Amén.

Jesús, Maria i Josep, obteniu-nos la pau i protegiu la família! (*Tres vegades*)

Les gràcies que obtingueu, feu-les saber, siusplau, com més aviat millor a:

Associació pro Beatificació d'Antoni Gaudí
Apartat de Correus 24094
08080 Barcelona

Podeu adreçar-vos-hi també si voleu estampes i butlletins, o bé adquirir exemplars d'aquest llibret.

Les vostres almoines són necessàries, per pagar les despeses que comporta la beatificació: correus, impremta, desplaçaments, etc. Podeu enviar-les a la nostra adreça o ingressar-les en el compte corrent:

La Caixa, compte 2100 - 0810 - 29 - 0200674014

Moltes gràcies pels vostres donatius.

BIBLIOGRAFIA

Entre els llibres publicats sobre Gaudí, recomanem:

— **Rafael Alvarez Izquierdo**, GAUDÍ, ARQUITECTO DE DIOS 1852-1926, Palabra (P.º de la Castellana, 210; 28046 Madrid), 2.ª ed., 1999.

— **Joan Bassegoda i Nonell**, EL SENYOR GAUDÍ, Claret, Barcelona, 2001.

— **Joan Bassegoda i Nonell**, GAUDÍ, Ed. 62, Barcelona, 1992.

— **Lluís Bonet i Armengol**, LA MORT DE GAUDÍ I EL SEU RESSÒ A LA REVISTA «EL PROPAGADOR DE LA DEVOCIÓN DE SAN JOSÉ», Claret, Barcelona, 2001.

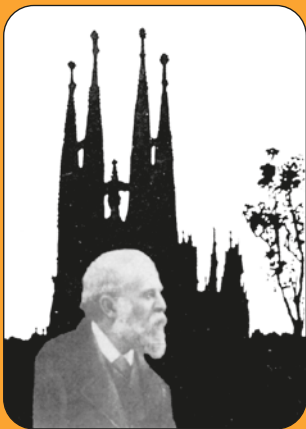
— **Lluís Bonet i Armengol**, LA MORT DE GAUDÍ I EL SEU RESSÒ EN ELS DIARIS I REVISTES DE L'ÈPOCA, Claret, Barcelona, 2000.

— **Juan Matamala**, MI ITINERARIO CON EL ARQUITECTO, Claret, Barcelona, 1999.

— **Josep F. Ràfols**, GAUDÍ 1852-1926, Claret, Barcelona, 1999 (facsimil de l'edició de 1952).

— **Josep Maria Tarragona i Clarassó**, GAUDÍ, BIOGRAFIA DE L'ARTISTA, Proa-Enciclopèdia Catalana, Barcelona, 1999.

— **Josep Maria Tarragona i Clarassó**, GAUDÍ, UN ARQUITECTO GENIAL, Casals, Barcelona, 2001.

***Associació pro
Beatificació
d'Antoni Gaudí***

PO Box 24094
08080 BARCELONA
SPAIN